

Obreria de Santa Cristina

BUTLLETÍ INFORMATIU

Santa Cristina 2026

Festa Major de Lloret

2025

Primera Obrera: Ona Portavella Sariola
Segona Obrera: Mònica Crespo i Suárez
Tercera Obrera: Laia Montes Forners
Quarta Obrera: Cristina Melet Obach

2025

Primera Obrera: Ona Cervera Benítez
Segona Obrera: Anna Termes Fàbrega
Tercera Obrera: Carla Feliu Vila
Quarta Obrera: Jana Martí Pinto

Fotos actes i esdeveniments:
Carlos Costa Fuste
Cristina Triadó Pérez
Dani Reyes
Tito Llorea Ciurana
Jordi Triadó Boschacoma

Francesc Batlle i Andreu
Obrer Major

Són dos quarts de vuit del matí, ens trobem a la plaça de la Vila i els músics comencen a interpretar les primeres notes...

Així comença un nou dia de Santa Cristina. Els primers moments de la diada són molt especials, et vas saludant amb tothom i es respira un ambient únic, que et situa en un dels moments més nostres de l'any.

Però tots sabem que, en realitat, aquest dia va començar setmanes, fins i tot mesos, abans. Els actes centrals de la Festa Major —la processó marítima amb el s'amorra amorra, la missa solemne o el Ball de Plaça— només són possibles gràcies a la dedicació i al compromís de molts lloretencs i lloretenques que, any rere any, col·laboren de manera desinteressada amb l'Obreria de Santa Cristina, per a la seva organització.

També cal reconèixer el suport incondicional i la col·laboració de l'Ajuntament, que contribueixen a fer possible que tots aquests actes es puguin celebrar.

En definitiva, la diada de Santa Cristina és el resultat de l'esforç col·lectiu de moltes persones que, des de diferents àmbits, treballen perquè aquesta festa continuï sent un dels grans símbols de la nostra identitat i del nostre poble.

També voldria tenir un record per als lloretencs i lloretenques que durant les darreres dècades, i segles, han fet possible mantenir viva la flama de les nostres tradicions.

Moltes gràcies, per molts anys i molt bona Festa Major! ■

Adria Lamelas Martínez
Alcalde de Lloret de Mar

Benvolguts lloretencs i lloretenques,

És un honor adreçar-me a tots vosaltres amb motiu de la Festa de Santa Cristina, una celebració que forma part de l'ànima de Lloret de Mar i que cada any ens convida a retrobar-nos amb les nostres arrels, la nostra història i les nostres tradicions més estimades.

Santa Cristina és molt més que una festa. És un espai carregat de simbolisme, un paratge excepcional que forma part del nostre patrimoni natural, cultural i sentimental. La platja, l'ermita i tot l'entorn que l'envolta constitueixen un dels indrets més emblemàtics de la nostra vila, un lloc que ha vist passar generacions de lloretencs i lloretenques i que continua essent un punt de referència per a tots nosaltres. Preservar-lo, estimar-lo i transmetre'l a les futures generacions és una responsabilitat compartida que ens enorgulleix com a poble.

En aquests dies tan especials, Santa Cristina es converteix novament en el centre de les nostres celebracions. La processó marítima, la regata de s'amorra amorra, la Dansa de les Almorratxes i la resta d'actes tradicionals ens recorden la profunda vinculació de Lloret amb el mar, amb la seva història i amb les persones que han mantingut viu aquest llegat al llarg dels segles.

Vull expressar un agraïment molt especial a l'Obreria de Santa Cristina, una institució que representa el compromís, la dedicació i l'estima pel nostre patrimoni.

També vull reconèixer la implicació de totes les persones, entitats, voluntaris i col·laboradors que contribueixen a fer possible aquesta celebració. El seu esforç i dedicació són fonamentals perquè Santa Cristina continuï essent una festa viscuda amb intensitat, respecte i orgull per part de tota la ciutadania.

Us convido a gaudir d'aquests dies amb esperit de convivència, participació i respecte per les nostres tradicions i pel nostre entorn. Que la Festa de Santa Cristina ens serveixi per reforçar els vincles que ens uneixen, per compartir moments amb família i amics i per continuar construint, entre tots, un Lloret orgullós de la seva història i il·lusionat amb el seu futur.

Bona Festa de Santa Cristina a tothom.

Visca Santa Cristina i visca Lloret de Mar! ■

Mn. Martirià Brugada i Clotas
Rector de Sant Romà de Lloret de Mar

Arrels

És ben sabut que un dels elements que dona identitat a Lloret de Mar és la festa de santa Cristina, al bell mig de l'estiu. Tothom qui conegui i estimi mínimament la nostra població, ho sap, encara que, aquí i arreu, sempre hi ha despistats.

I aquesta festa té unes arrels profundes que han anat teixint diverses generacions amb petites aportacions que s'han anat fent actualitzant-la i situant-la a cada època.

A partir d'aquí, hi ha unes reflexions que vull fer deixant-ne constància essent com soc, per raó del meu càrrec, participant actiu d'aquesta celebració emblemàtica.

En primer lloc vull tenir un record de les diverses persones –vives i difuntes– que han participat a la celebració al llarg del temps, especialment els que n'han estat part activa: alcaldes, obreres, obrers, bisbes, rectors, clergues diversos... com també personalitats que hi ha estat convidades. A tots ells i elles, el reconeixement, l'agraïment i, pels que ja no són entre nosaltres, una pregària.

El segon element és evocar diferents moments de la celebració segons les circumstàncies climàtiques, sanitàries, polítiques... ¿Qui no recordarà la tristesa de la celebració de l'any de la pandèmia (2020) enmig de l'aldarull dels qui s'hi oposaven? Però no és l'única situació extraor-

dinària que ha viscut la celebració. En recordeu d'altres? Segur que en podríem fer un recull ben interessant amb anècdotes de tota mena.

Un altre punt seria recollir les aportacions o variacions que ha estat convenient introduir a la celebració (o eliminar). Segur que, entre tots (i totes) se'n recollirien una colla. Ben segur que la celebració dels nostres dies es podria diferenciar de la celebració de fa cinquanta anys (*jo, en aquell moment, era un jove seminarista que coneixia la festa per l'ALBUM MERAVELLA de les comarques de Girona que corria per casa -editat el 1933 per la Llibreria Catalonia- i que mai m'hauria imaginat que hi participaria*).

La darrera reflexió és una pregunta sobre allò que és essencial d'aquesta celebració. I aquí deixo la pregunta. Llegint les cartes de les noies que volen ser obreres, un sovint es pregunta si realment es té clar allò que és més essencial. Ho deixo aquí.

Que tinguem una bona festa de santa Cristina. Que la nostra patrona aculli al costat seu aquells que l'havien celebrat. I que ens ajudi a situar, segons les circumstàncies de cada moment, la celebració sense perdre'n la seva essència més bàsica. ■

Festa Major 2026 Programa d'actes

Actes organitzats i patrocinats per l'Obreria de Santa Cristina

Dijous, 23 de juliol

Vigília de Santa Cristina

- A les 19 h** **Missa de Santa Cristina** (anticipada)
a l'església parroquial de Lloret
- A les 22 h** **"PASSADA"** dels Obrers de Santa Cristina
pels principals carrers del poble,
anunciant la festa.
- A continuació** Sorteig de l'**ordre de sortida**
dels llaguts de la regata
de Santa Cristina.
- TOQUEN A CÓRRER** popular
a la plaça de la Casa de la Vila.
- Tot seguit** **SARDANES**

Divendres, 24 de juliol

Festa de Santa Cristina

- A les 7.30 h** **"PASSADA"** dels Obrers de
Santa Cristina, anunciant la
sortida de la processó.
- A les 8 h** Sortida de la **PROCESSÓ** de l'església
parroquial fins a la platja, per anar,
per mar, a l'ermita de Santa Cristina.
- Cant de la **"SALVE"**.
- Tot seguit, en el santuari,
MISSA SOLEMNE,
amb acompanyament del
cor parroquial "Alba de Prima".
- Veneració de "Sa Relíquia"
i cant dels goigs.
- Estofat tradicional**, a la sortida,
a la **plaça del Pi**, ofert als mariners,
vogadors i autoritats convidades.
- A les 12 h** Sortida de **PROCESSÓ** de l'ermita
de Santa Cristina per tornar, per mar,
a l'església parroquial.
- A les 19.30 h** **BALL DE PLAÇA**
o **"DANSA DE LES ALMORRATXES"**
davant de la Casa de la Vila. ■

Ordre de la **processó** de Santa Cristina

Anada i tornada

Anada, de la parròquia a la platja de Lloret

1. **CREU**
Escolans i tres pendons antics
2. **Banderes dels club i tripulacions:**
 1. Bandera **blanca i verda** (Ajuntament de Lloret)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 2. Bandera **grogà - Sant Isidre** (Sant Romà)
Tripulacions femenina i masculina
 3. Bandera **blanca amb la creu vermella - Sant Jordi** (Club Nàutic)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 4. Bandera **verda - Sant Roc** (Casinet)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 5. Bandera **marró - Sant Antoni** (Gremi d'Hotelers)
Equips de l'entitat. Tripulacions femenina i masculina
 6. Bandera **blanca** (Es Vano)
Tripulacions femenina i masculina
 7. Bandera **blau cel - Sant Pere** (Confraria de Pescadors)
Tripulacions femenina i masculina
 8. Bandera **blava - Sant Elm** (Confraria de Sant Elm)
Tripulacions femenina i masculina
 9. Bandera **grana - Santa Cristina** (Obreria de Santa Cristina)
Tripulacions femenina i masculina
3. **COR ALBA DE PRIMA**
4. **Banderes antigues (grans)**
 1. Senyera de Catalunya
 2. Bandera de Lloret, **verda i blanca** (Ajuntament)
 3. Bandera de **Sant Isidre, groga** (Sant Romà)
 4. Bandera de **Sant Jordi, blanca amb creu vermella** (Club Nàutic)
 5. Bandera de **Sant Roc, verda** (Casinet)
 6. Bandera **Sant Antoni, marró** (Gremi d'Hotelers)
 7. Bandera **blau - Sant Elm**
Imatge de Sant Elm
Confraria de Sant Elm
 8. Bandera **blau cel - Sant Pere**
Imatge de Sant Jaume
Confraria de Pescadors
 9. Bandera **blanca** (Ses Obreres)
 10. Bandera **grana - Santa Cristina** (Obreria de Santa Cristina)
Marabadessa i Àngel Porrer
Obreres i angelets
Obrers de Santa Cristina
Imatge de Santa Cristina
Portadors, balladors del Ball de Plaça
5. **SR. RECTOR AMB SA RELÍQUIA**
6. **MÚSICS**
7. **AUTORITATS**
8. **PÚBLIC QUE SEGUEIX LA PROCESSÓ**

Tornada, des de la platja fins l'església parroquial

1. **CREU**
Escolans i tres pendons antics
COR ALBA DE PRIMA
2. **Banderes antigues (grans):**
Senyera de Catalunya
Bandera de Lloret, verda i blanca (Ajuntament)
Bandera de Sant Isidre, groga (Sant Romà)
Bandera de Sant Jordi, blanca amb creu vermella (Club Nàutic)
Bandera de Sant Roc, verda (Casinet)
Bandera de Sant Antoni, marró (Gremi d'Hotelers)
3. Bandera de Sant Elm, blau (Confraria de Sant Elm)
IMATGE DE SANT ELM
CONFRARIA DE SANT ELM
4. Bandera de Sant Pere, blau cel (Confraria de Pescadors)
IMATGE DE SANT JAUME
CONFRARIA DE PESCADORS
5. Bandera de Ses Obreres, blanca (Es Vano)
6. Bandera de Santa Cristina, grana (Obreria de Santa Cristina)
7. **MARABADESSA I ÀNGEL PORRER**
8. **OBRERES I ANGELETS**
9. **OBRERS DE SANTA CRISTINA**
IMATGE DE SANTA CRISTINA
Portadors, balladors Ball de Plaça
10. **Sr. RECTOR AMB SA RELÍQUIA**
11. **MÚSICS**
12. **AUTORITATS I CONVIDATS**
13. **PÚBLIC QUE SEGUEIX LA PROCESSÓ**

Recomanacions

A les embarcacions:

- Cal que les embarcacions de gran tonatge vigilin els cops de mar que originen per tal de no posar en perill les altres barques.
- L'embarcació capitana, que és la que porta la imatge de Santa Cristina a bord, anirà sempre al capdavant de la processó. Per a un major ordre, les altres barques procuraran seguir-la.
- A la vista de Sant Pere del Bosc la processó s'atura; es canta la Salve i els llaguts se situaran a banda i banda de la nau "capitana". En aquest moment, es prega el màxim de silenci i recolliment.
- Després del cant de la Salve, es donarà sortida a la regata "S'amorra, amorra". El romiatge marítim es reprendrà darrera dels llaguts, sempre vigilants la posició de l'embarcació capitana, que és la que marcarà el ritme i que ningú no podrà avançar sota cap concepte. Igualment, en cap circumstància, es podrà avançar el darrer llagut ni envair el camí de cap altre.
- Un cop arribats a terra els llaguts, amorraran primer la nau capitana i tot seguit les embarcacions que porten la resta de la gent.
- A continuació es farà el S'amorra amorra amb les tripulacions femenines.

Al Ball de Plaça:

- L'accés dels fotògrafs a la plaça durant el Ball de Plaça del dia 24 està regulat per l'Obreria com a organitzadora d'aquest acte. Només hi podran accedir els fotògrafs que prèviament hagin obtingut i exhibeixin l'acreditació de l'Obreria, condicionada a que els moviments no interfereixin en la bellesa i visió de conjunt de la dansa.

Gràcies a tothom per la comprensió i col·laboració. ■

Convocatòria

de noves Obreres

Vols ser Obrera?

- Les noies que vulguin assumir el compromís de ser Obrera de Santa Cristina durant un any, han de dirigir-se per escrit a l'Obreria de Santa Cristina, apartat de correus 455 de Lloret, o entregar personalment la carta a algun dels Obrers. Ho poden demanar totes les noies que, sense limitacions d'origen o residència, tinguin una edat compresa entre els 16 i els 22 anys celebrats en l'any de demanar la plaça.

Les sol·licituds es poden entregar durant els mesos de novembre i desembre.

- Cal indicar a la carta el telèfon de contacte, i acompanyar la fotocòpia del document d'identitat. Les sol·licituds que no compleixin amb aquest requisit o que arribin fora de termini seran descartades. Cal indicar el correu electrònic.
- Seran elegides per votació secreta de la Junta d'Obrers, formada pels quatre Obrers efectius i els dos Obrers honoraris (Sr. Alcalde i Sr. Rector).
- Ostentaran el càrrec durant un any, a partir de llur presentació oficial en el transcurs de la festa religiosa dels Perdons (segon diumenge de Quaresma).
- La seva missió consistirà a col·laborar amb la seva presència personal al digne manteniment del santuari de Santa Cristina i en totes les activitats per les quals siguin requerides per l'Obreria.
- Durant la Festa de la Santa, les Obreres i els Obrers protagonitzaran l'ancestral Ball de Plaça o Dansa de Ses Morratxes. (Els Obrers titulars, però, podran ser substituïts per joves elegits expressament per aquesta comesa.)
- Podran assistir a les assemblees amb veu però sense vot.
- Abans del dia 10 de gener, l'Obreria confirmarà per telèfon o correu electrònic a les candidates, la rebuda de la seva sol·licitud. En cas de no rebre aquesta confirmació i fins al dia 15 de gener, es podran comunicar amb l'Obreria per exposar la sol·licitud.

Relació d'activitats on es requereix el compromís d'assistència i col·laboració de les Obreres de Santa Cristina

- Vigília dels Perdons 20 de febrer de 2027.
- Concert de la Vetlla dels Perdons (20 de febrer de 2027). Parròquia de Sant Romà.
- Festa dels Perdons (21 de febrer de 2027).
- Presència a l'Ermita per la Marxa de les Ermites.
- Premi literari ES NIELL.
- Assaigs del Ball de Plaça, des de l'1 al 23 de juliol, de dilluns a divendres, de 22 a 24 h aproximadament. Compromís d'assistència dels companys balladors.
- Trobada anyal d'Ex-Obreres (aproximadament, 2n divendres de juliol).
- Reunió prèvia a la Festa Major (durant la primera quinzena de juliol, aproximadament).
- 23 de juliol, a les 16 h neteja i condicionament de l'ermita. A les 22 h Passada pels carrers de Lloret.
- 24 de juliol: Dia de Santa Cristina. Processó, Ball de Plaça i sopar a la Plaça del Pi.
- 26 de juliol: Ball de Plaça a l'Hospital (16.30 h) i a la plaça de la Vila amb la Confraria de Sant Elm.
- Concerts d'Estiu a Santa Cristina: Assistència els divendres d'agost a la nit. S'ha de ser a Santa Cristina 1h abans de l'inici dels concerts que normalment comencen a les 22.30 h. És imprescindible la vostra assistència.
- Concert de Nadal a l'Ermita, diumenge a la tarda, una setmana o dues abans de Nadal. S'ha de ser a Santa Cristina 1h abans de l'inici del concert. És imprescindible la vostra assistència.
- Assemblea anyal de l'Obreria. Un o dos diumenges abans dels perdons, a les 11 h.
- Concerts de la Vetlla dels Perdons, a l'Església Parroquial, el dissabte abans dels Perdons 2028.
- Festa els Perdons de 2028.
- I totes aquelles activitats que eventualment puguin sortir. ■

Memòria d'activitats de l'entitat

De juliol de 2025 a juny de 2026

Juliol

El dia 18 es va fer a la plaça del Pi la presentació del llibre editat per l'Obreria *Joan Domènech al butlletí de l'Obreria*. Es tracta d'una recopilació dels articles publicats al llarg de 48 anys per qui va ser Obrer Major.

Aquesta presentació i la publicació de l'esmentat llibre s'emmarcaven dins el context de l'any Joan Domènech. Per la presentació del llibre es va comptar amb la presència del professor Joaquim Nadal. Hi assistiren els familiars d'en Joan, l'alcalde de Lloret, els obrers, el cap del Servei d'Arxiu Municipal i una bona representació de socis i lloretencs que ens volgueren acompanyar.

El dia 19 de juliol l'Obrer Major, juntament amb el soci Jordi Rocas, participen a la taula rodona "Apunts sobre la cultura popular a Lloret de Mar: Ball de Plaça i Sardanisme". També emmarcat en els actes de l'any Joan Domènech.

El dia 20, ja dins el calendari de la Festa Major, es va celebrar a Santa Cristina la trobada anual d'Obreres organitzada per la comissió d'Obreres. La trobada va comptar amb la presència d'una cinquantena d'ex-Obreres. Es va fer entrega dels reconeixements a les obreres que feien 25 i 50 anys que van exercir el càrrec. Aquest any s'ha reprès el concurs de cartells "Premis Ses Obreres". Les assistents van votar per escollir el cartell guanyador del premi especial Ses Obreres, resultant guanyador el cartell presentat per Lidia Garcia. El primer premi del concurs de cartells, valorat amb un premi de 300 € i votat per un jurat d'experts en la matèria, va ser per Emma Sánchez. Aquest cartell il·lustrarà la portada del programa de la Festa Major 2026 i els cartells oficials editats per l'ajuntament de Lloret de Mar.

La vigília de Santa Cristina, a les set de la tarda, es va celebrar a la parròquia la missa anticipada, presidida pel Sr. Rector, amb l'assistència dels obrers, les obreres i amb la veneració de Sa Relíquia.

A les 10 del vespre del mateix dia 23 es va fer la passada anunciant la festivitat de l'endemà, amb la participació dels obrers i les obreres, la Marabadesa, els balladors del Ball de Plaça, els músics, els vogadors dels diferents clubs i el públic que ho va desitjar. La passada es va fer amb dues cobles, una al davant i una altra al darrera.

El sorteig per les posicions de sortida del S'amorra amorra es va realitzar a la plaça de l'Ajuntament. A causa de la pluja no es va poder fer el Toquen a Córrer popular.

El dia de Santa Cristina, amb temps incert, vam començar la diada amb la Passada dels Obrers, amb el recorregut habitual. Es van recollir les autoritats a l'Ajuntament per anar tots plegats fins a la parròquia per començar la processó fins a la platja de Lloret. Juntament amb les autoritats locals, encapçalades per l'Alcalde de Lloret Il·lm Sr. Adrià Lamelas, assistiren a la processó el Sr. Bisbe de Girona, Fra Octavi Vilà i Mayo, l'I·lm Sr. Miquel Noguer, president de la Diputació de Girona, la Sra. Carolina Duran, directora general de cultura popular, l'Hble. Sr. Jordi Turull, exconseller de la Generalitat de Catalunya, entre d'altres.

Així doncs, tots els participants a la processó es van embarcar al vaixell "Neptune", amb capacitat per 143 places. Les tripulacions femenines dels llaguts es van embarcar al catamarà "Sensation" amb un nombre de 100 places i finalment el vaixells "Dofijet" i "Lady Joana" va embarcar 250 i 140 persones respectivament de públic.

En total es varen desplaçar per mar 633 persones. Les 390 places a disposició del públic es van vendre al preu d'1 euro a l'oficina de turisme del Museu del Mar, a benefici de Càritas.

Aquest any també vàrem disposar gratuïtament de l'embarcació "Neptune" de l'empresa Dofijet per la tornada de la processó juntament amb les autoritats.

Un cop tots embarcats, seguïrem el recorregut tradicional de la processó per mar, acompanyats d'un gran nombre de barques de pesca i esbarjo. Arribats a les envistes de Sant Pere del Bosc, amb les embarcacions aturades i tots els llaguts formats, rema enlaire en senyal de respecte, es va cantar la Salve.

A continuació es donà pas a la sortida del S'amorra amorra de les tripulacions masculines. En arribar a la platja de Santa Cristina, el guanyador fou el Club de Rem Santa Cristina.

Seguidament es va procedir a donar la sortida al S'amorra amorra de les tripulacions femenines, i en resultà guanyador el Club de Rem Santa Cristina.

Amb la processó formada de nou a la platja, iniciàrem el recorregut fins arribar a l'ermita, on se celebrà l'Ofici, presidit pel Sr. Bisbe de Girona Fra Octavi Vilà i Mayo. A l'inici l'Obrer Major dirigí unes paraules de benvinguda als assistents.

Les Obreres van participar en la litúrgia fent les lectures durant la missa i oferint uns coixins per a les cadires de l'altar. El Cor Alba de Prima acompanyà amb els seus cants la litúrgia i cantà els Goigs mentre es venerava *Sa Relíquia*.

Tot seguit vam poder gaudir, amb l'ambient festiu acostumat, de l'estofat a la plaça del Pi.

De tornada, com sempre, amb menys participació d'embarcacions que l'anada, es va arribar a la platja de Lloret, on la processó es va tornar a formar pels carrers de la vila fins al temple parroquial. L'acte va finalitzar amb unes paraules del Sr. Rector i del Sr. Bisbe.

A la tarda se celebrà el tradicional Ball de Plaça amb les Obreres: Ona Portavella Sariola, Mònica Crespo Suárez, Laia Montes Fornés i Cristina Melet Obach amb els seus respectius balladors Pere Portavella Sariola, Lucas Oliva Caparrós, Marc Ferrer Ferrer i Joan Ruiz Soler.

L'acte es va celebrar amb tota lluïdesa, comptant amb l'expectació de costum. Hi assistiren el Sr. Alcalde de Lloret, el president de la Diputació de Girona, els regidors municipals i les autoritats locals, juntament amb els Obrers de Santa Cristina, el Sr. Rector i la Marabadesa. Van obsequiar les Obreres amb la medalla de l'Obreria i per la seva part l'Ajuntament els va entregar una rèplica de la Dona Marinera. L'acte va finalitzar amb una sardana ballada per les quatre parelles a la qual es van anar incorporant els assistents fins a fer una rotllana que omplia tota la plaça.

És important destacar que tots aquests actes que organitza l'Obreria no es podrien dur a terme sense la col·laboració d'un grup de socis que desinteressadament participen en la seva preparació i execució. Desitjant poder comptar amb més socis voluntaris per totes aquestes tasques en el futur, agraïm als qui ja hi participen la seva dedicació.

Ja a la nit, en el marc de la plaça del Pi, vàrem celebrar el sopar de Santa Cristina, amb una assistència de 225 comensals. Aquest any el sopar el va servir el restaurant Can Jubany. Acabàrem el sopar amb un animat fi de festa amb ball.

El dia 26 de juliol les 4 d'obreres de Santa Cristina i els seus balladors, acompanyats de les autoritats locals, els representants del consorci sanitari del Maresme i la Selva, els obrers de Santa Cristina i Sant Elm, es desplaçaren a l'Hospital Sòcio-Sanitari de Lloret per ballar el Ball de Plaça per als residents del centre, en un acte carregat d'emotivitat i que va ser molt agraït per a tots els presents.

Agost

Al mes d'agost es desenvolupà el cicle de concerts d'estiu "Música a Santa Cristina". El dia 1, a la plaça del Pi, amb el concert de música cubana a càrrec de Ray Cuza Sextet. El dia 8, a la plaça del Pi, gaudírem de música italiana amb l'espectacle "La bella napolí". El dia 15, a dins l'ermita, la formació musical "Unexpected Trio" ens oferí un concert amb oboè, violí i violoncel. El dia 22, a dins l'ermita, el quartet Divines Cordes, juntament amb l'organista Silvia del Castillo i el cantant local Guillem Costa, ens oferiren un magnífic concert de música clàssica i actual. Finalitzàrem el cicle el dia 30 amb el concert de piano a càrrec d'Ines Reinoso. El soci Guillem Franc va fer la introducció didàctica de les peces interpretades.

L'assistència de públic va ser l'habitual dels darrers anys. Comptàrem amb servei de restauració gràcies a la col·laboració del Club de Rem Santa Cristina.

Novembre

Els dies 11 i 12 es va fer al paratge de Santa Cristina el rodatge de l'entrevista de Jordi Basté a l'Anna Maria Agustí, la "Nina", per al programa de La 2Cat "Pla Sequència". Per al rodatge vam comptar amb la col·laboració del Club de Rem Santa Cristina.

El dia 17 ens vam adherir a la campanada de la vigília de Sant Romà, promoguda pel campaner Lluís Riera i a petició de la Parròquia de Lloret. L'encarregat de tocar les campanes de Santa Cristina va ser el soci Jordi Rocas.

Desembre

El dia 14 vam col·laborar, cedint l'ús de part de la finca, amb la travessia d'aigües obertes que es fa a benefici de la Marató de TV3.

El diumenge 21, a les 6 de la tarda, vam celebrar el concert de Nadal, aquest any amb la col·laboració de la Fundació Pau Casals. Els intèrprets van ser els violoncel·listes Mariona Camats i Jorge Sierra, que ens oferiren un programa que combinava la música clàssica amb temes de Nadal. La introducció del concert anar a càrrec de Jordi Pardo, director general de la Fundació Pau Casals. Es van recaptar 530 euros amb el format de taquilla inversa, que es van destinar a la Marató de TV3.

Gener

El dissabte 31 de gener l'Obreria va organitzar una excursió a Vilafranca del Penedès per visitar "el Figuerot", que és la seu social i el local d'assaig de la colla dels Castellers de Vilafranca. Ens va fer la visita guiada el soci Toni Bach, excap de colla dels Castellers de Vilafranca, a qui agraïm les atencions rebudes.

Febrer

El dissabte 28 de febrer, vigília de la Festa dels Perdons, es va celebrar a l'església parroquial de Sant Romà el tradicional concert de cant coral. En aquesta ocasió l'actuació va anar a càrrec del Cor Ars Nova Lloret.

Març

L'1 de març vàrem celebrar l'Aplec dels Perdons. L'Ofici va ser presidit pel rector de la parròquia Mn. Martíà Brugada. Enguany es va produir el relleu de l'Obrer Major i l'Obrer Comptador. El Sr. Francesc Batlle va ser nomenat Obrer Major i el Sr. Josep Maria Esqueu, Obrer Comptador. L'Obreria vol expressar un agraïment molt especial als obrers sortints, el Sr. Arseni Frigola per la seva dedicació al llarg dels dotze anys que ha estat al capdavant de l'entitat com a Obrer Major, i el Sr. Jordi Triadó per la dedicació com a Obrer Comptador. També, com és tradicional, varen pendre possessió del càrrec les noves obreres: Ona Cervera, Anna Termes, Carla Feliu i Jana Martí.

En reconeixement als quaranta anys d'organització de l'arrossada popular del dia dels perdons, l'Obrer Major va fer el lliurament al Xino-Xano d'una reproducció de l'ermita de Santa Cristina com a mostra d'agraïment per la seva trajectòria i compromís.

Abril

El dissabte 18 d'abril, a la plaça del Pi, es va celebrar l'acte d'entrega de la quarta edició dels premis literaris Es Niell.

Els guanyadors de la categoria d'adults van ser els germans Francisco Javier i José Antonio Bizarro Benítez amb l'obra *Un tros de pell abans de caure*. Aquest any es realitzava l'homenatge a Mn Jacint Verdaguer i en cloure l'acte es va plantar, al costat del monument dels obrers, un esqueix del llorer que el mateix poeta havia plantat a Vinyoles d'Orís.

En quant a les visites a l'ermita s'han fet visites guiades el darrer dissabte dels mesos d'octubre a abril, excepte el mes de desembre, amb col·laboració amb l'oficina de turisme de Lloret.

Maig

Durant el mes de maig es varen celebrar a Santa Cristina les Jornades Matemàtiques. Hi van participar 399 alumnes de primer d'ESO dels quatre instituts de Lloret de Mar i del col·legi Immaculada Concepció. Posteriorment, gràcies a la col·laboració d'en Jordi Rocas, membre de l'Obreria de Santa Cristina, es realitzaren visites guiades a l'ermita de Santa Cristina.

Juny

El dissabte 6 de juny, a la plaça del Pi, es va presentar el llibre *Ressons 999 (+1) citacions remarcables* de David Pagès i Cassú.

El divendres 19 de juny, la plaça del Pi de Santa Cristina va acollir l'acte de lliurament de Banderes Blaves de Catalunya. L'acte va comptar amb la presència de la Hble. Sra. Sílvia Paneque, Consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica; de l'Alcalde de Lloret Sr. Adrià Lamelas, així com d'alcaldes, alcaldesses i representants de municipis del litoral català. ■

Estimades Obreres, exobreres, socis, sòcies, lloretenques i lloretencs,

El 2025 va ser un any molt especial per a la Comissió d'Exobreres, marcat per una nova edició de la Trobada d'Exobreres, que es va celebrar el passat 20 de juliol a la plaça del Pi de Santa Cristina. La jornada ens va permetre retrobar-nos un any més, compartir records i continuar reforçant els vincles entre totes les dones que, al llarg dels anys, han tingut l'honor de representar Santa Cristina com a Obreres.

Durant la trobada vam retre homenatge a les Obreres que commemoraven una efemèride destacada. Enguany vam reconèixer les Obreres de l'any 2000, en el 25è aniversari d'haver ballat el Ball de Plaça: Mariona Planesas Gallart, Eva Comino Viader, Montse Austrich Comas i M. Àngels Puigvert Mir. També vam homenatjar les Obreres de l'any 1975, que celebraven els 50 anys d'aquell moment tan especial: Isabel Pané Planet, M. Rosa Termes Lorenzo, Francesca Comas Coll i Anna M. Orench Soler. Va ser un acte emotiu que va posar en valor el compromís i la dedicació de totes les dones que han contribuït a mantenir viva aquesta tradició.

Aquest any també es va reprendre el concurs de cartells de la Festa Major de Santa Cristina, una iniciativa que ens feia especial il·lusió recuperar. Abans de l'inici de la trobada, el jurat es va reunir per valorar les obres presentades i va escollir el cartell d'Emma Sánchez, que és la imatge de la Festa Major de Santa Cristina 2026.

A més, les exobreres assistents van tenir l'oportunitat de votar el cartell que consideraven mereixedor del Premi Honorífic "Ses Obreres", una distinció que va recaure en l'obra presentada per Lúcia García. Ambdues autores van rebre el seu reconeixement durant el primer concert d'estiu de Santa Cristina, en un acte que va posar en valor la creativitat i la participació de totes les persones que van formar part d'aquesta recuperació.

Des de la Comissió d'Exobreres volem agrair la participació de totes les persones que ens van acompanyar en aquesta jornada. Any rere any, la trobada es consolida com un espai de retrobament, de reconeixement i de transmissió d'un llegat que forma part de la identitat de la nostra Festa Major. Esperem continuar compartint molts més moments com aquest.

Bona Festa Major! ■

La Confraria de Sant Elm us convida a la Festa Major de Lloret de Mar 2026

Des de fa 472 anys, la Confraria de Sant Elm, fundada l'any 1554, treballa per preservar les tradicions marineres i el patrimoni cultural de Lloret de Mar. Generació rere generació, homes i dones han mantingut viu l'esperit de la confraria, fent possible que avui continuï sent una entitat arrelada al nostre poble i oberta a tothom.

Aquest 2026 és un any molt especial. Hem assolit la xifra de 100 socis, una fita que volem celebrar i compartir amb tots vosaltres. És també el moment d'expressar el nostre més sincer agraïment a totes les persones que, al llarg dels anys, han dedicat temps, esforç i il·lusió perquè la Confraria de Sant Elm sigui avui una entitat viva, activa i estimada. El seu compromís és el millor llegat que podem transmetre a les noves generacions.

Us convidem a participar dels actes que hem preparat amb motiu de la Festa Major. Són dies per retrobar-nos, compartir les nostres tradicions i fer poble.

Dissabte 18 de juliol

19.00 h – Plaça de la Vila

Assaig del Ball de Plaça per a nenes i nens

Els balladors i balladores d'anys anteriors ensenyaran els passos del tradicional Ball de Plaça perquè els més petits també en siguin protagonistes. Una magnífica oportunitat per aprendre, participar i viure la Festa Major des de dins.

Dissabte 25 de juliol

21.00 h – Plaça de l'Ajuntament

Passada dels Obrers de Sant Elm pels principals carrers de la vila.

En acabar, **repartiment d'orxata i coca de Sant Elm** per a tots els assistents.

Tot seguit, **Ball de Zumba**.

Diumenge 26 de juliol

10.30 h – Missa de Sant Elm a l'Església Parroquial.

11.45 h – Processó pels carrers de la vila i el passeig de Jacint Verdaguer, amb **ofrena floral al Monument a la Marina Mercant**.

12.00 h – Sortida en vaixell per realitzar l'ofrena floral en memòria de totes les persones que han perdut la vida al mar.

En acabar, **aperitiu al Port de Canyelles** i retorn en autobús fins a l'Ajuntament.

16.00 h – Ball de Plaça a l'Hospital de Lloret.

19.00 h – Passada dels Obrers de Sant Elm.

Sortida des de la Capella dels Sants Metges, carrer Sant Romà, plaça de l'Església, carrer de la Vila, carrer de Sant Elm i passeig de Jacint Verdaguer fins a la plaça de l'Ajuntament.

19.30 h – Gran **Ball de Plaça de concurrència popular**, amb la participació de tots els nens i nenes que s'han preparat durant els assajos.

La Festa Major és patrimoni de tots. Us animem a sortir al carrer, a participar dels actes i a compartir l'orgull de mantenir vives unes tradicions que ens identifiquen com a poble.

La Confraria de Sant Elm us desitja una molt bona Festa Major i us espera per celebrar-la plegats! ■

Arrenquem el balanç informatiu de la temporada 2025/26 del Club de Rem Santa Cristina vibrant de nou amb el S'Amorra Amorra de l'any passat. I és que no va ser una regata qualsevol, sinó una edició històrica per al club, revalidant per segon any consecutiu el doblet impecable d'aquesta regata tradicional en les dues categories, l'absolut masculí i l'absolut femení.

Després del merescut descans de l'estiu, vam estrenar una temporada més; aquesta vegada marcada pel nou calendari de competició, que concentrava les regates de llagut català en el darrer trimestre de l'any amb un total de cinc cites (dues de llarga distància i tres en el format habitual de girs) més el Campionat de Catalunya. Tot seguit, a partir de finals de gener, el protagonisme va ser per a les competicions de Batel, estructurades en quatre regates i el Campionat de Catalunya, i de llaüt mediterrani, amb un calendari de cinc regates que va culminar el mes de maig amb els Campionats de Catalunya i d'Espanya.

D'aquesta manera, la XXIII Lliga de Llagut Català va començar marcada per les inclemències meteorològiques, que van obligar a cancel·lar les dues primeres regates del calendari. Finalment, el debut es va produir el 9 de novembre a la platja de Calafell amb una cita de llarga distància dedicada a Jordi Pujades, a qui vam dedicar una emotiva aixecada de rem en el seu record. La competició va continuar amb la primera regata de boies a la platja de Sant Feliu de Guíxols el 16 de novembre i va cloure amb l'última regata de boies a la platja d'Arenys de Mar el 30 de novembre. Pel que fa als resultats, el veterà femení va pujar al capdamunt del podi aconseguint una impecable primera posició, mentre que l'absolut masculí es va coronar amb un primer lloc èpic que no es va decidir fins a l'última regata per menys d'un segon de diferència. Per la seva banda, el cadet mixt va assolir una merescudíssima segona posició després d'una intensa rivalitat cara a cara amb el seu rival més directe, l'absolut femení va tancar la Lliga en una meritòria quarta posició lluitant per les medalles fins al final com a inici d'un nou projecte, i el veterà masculí, un equip que tot just comença a rodar i a sumar experiències junts, va tancar la competició en quinzena posició.

Però a la competició de llagut català encara li quedava la gran cita, el Campionat de Catalunya, que es va disputar el cap de setmana del 13 i 14 de desembre a Mataró, on la feina feta va tenir la seva recompensa. Gràcies a les dues medalles d'or del veterà femení i l'absolut masculí, la medalla de bronze de l'absolut femení, la quarta posició del cadet mixt —que va ser totalment clau per al desempat— i la setena posició del veterà masculí, ens vam alçar com el MILLOR CLUB CATALÀ en la modalitat de llagut.

Després de les festes de Nadal, la competició de rem de banc fix es va reprendre amb força. De finals de gener fins a finals de maig, el calendari es va bolcar de ple en les

regates de les Lligues catalanes de Batel i de llaüt mediterrani.

La competició de Batel va estar representada principalment per la nostra escola de rem, que va competir segons la regata en les categories infantil femení, cadet femení i juvenil femení. La lliga es va veure reduïda a la disputa de tres regates, ja que la segona cita a Deltebre es va haver de suspendre per inclemències meteorològiques. Així doncs, després de competir l'1 de febrer a Flix, el 7 de març al Canal Olímpic de Castelldefels i el 21 de març al Port Vell de Barcelona, el nostre cadet femení va aconseguir una fantàstica tercera posició a la classificació global.

Per cloure la temporada de Batel, el 12 d'abril el Canal Olímpic de Castelldefels va ser l'escenari del Campionat de Catalunya de Batel, on el nostre club va competir en les categories cadet i sènior femení. Després de lluitar de valent durant tota la lliga, l'escola de rem va aconseguir pujar al més alt del podi: es van proclamar campiones de Catalunya de Batel en la categoria cadet femení! Aquesta medalla d'or és de totes i reflecteix tota la feina feta per unes remeres que han demostrat ser unes autèntiques petites guerreres, fent que tot el club se senti orgullós d'elles. I no ens podem oblidar del sènior femení, que tot i no haver disputat la lliga de Batel, va lluitar palada a palada per guanyar-se un lloc a la Final A. Competint a un gran nivell, van tancar el campionat en una meritòria cinquena posició.

Abans de passar al llaüt, volem destacar la gran tasca de l'equip lúdic, un equip de no competició que surt a gaudir del mar tots els diumenges. A més, un bon grup es va animar el 7 de març a desplaçar-se a terres basques per estrenar-se en l'emblemàtic Descens de l'Oria de trainees, fent pinya amb els companys del Club de Rem Mataró. Una experiència màgica que ens emportem per sempre.

Sénior masculí València 2026.

Ara sí, la Lliga de Llaüt Mediterrani, que inicialment constava de cinc regates, també va començar amb entrebancs en haver-se d'anul·lar la primera cita de Flix per raons meteorològiques. Així, la competició es va acabar disputant en quatre jornades: arrencant amb dues regates consecutives al Canal Olímpic de Castelldefels el 22 de febrer i el 8 de març, continuant a Mataró el 22 de març i posant el punt final novament al Canal Olímpic el 19 d'abril. La lliga va cloure amb uns resultats brillants per als nostres equips: les veteranes es van proclamar campiones de la Lliga per tercer any consecutiu; l'absolut femení, un bloc que no deixa de créixer, va acabar en una magnífica segona posició; l'absolut masculí, absolutament imparable, va conquerir la primera posició, després de batre el rècord del camp de Castelldefels amb un temps de 6:16; i el cadet femení, tot i no tenir rivals directes a la seva categoria, va demostrar regata rere regata que el futur del club està en molt bones mans.

Cal destacar que, entremig de la Lliga de Llaüt Mediterrani, el nostre absolut masculí va viatjar fins a Alacant l'1 de març i a Dénia el 26 d'abril per participar a la Lliga SUMA (la lliga valenciana de llaüt mediterrani); una oportunitat perfecta per mesurar forces amb els rivals que es trobarien al maig al Campionat d'Espanya. Els nostres remers van tornar cap a casa amb molt bones sensacions, havent gaudit d'una gran experiència i signant un gran paper en terres valencianes.

Ens acostem a la recta final de maig amb els dos grans campionats. El 9 de maig es va disputar a la platja de Sant Feliu de Guíxols el Campionat de Catalunya de Llaüt Mediterrani, i sí, ho vam tornar a fer: ens vam alçar com el MILLOR CLUB de LLAÜT MEDITERRANI gràcies als dos ors del veterà femení i de l'absolut masculí, i a la plata de l'absolut femení. Cal destacar, com sempre, el gran paper del cadet femení, que amb aquesta cita posava el punt final a la seva gran temporada.

Amb aquest certamen es donava per finalitzada la temporada de rem de banc fix a Catalunya i només restava la disputa del Campionat d'Espanya de Llaüt Mediterrani, que enguany es va disputar a la ciutat de València del 22 al 24 de maig. Fins allà es van desplaçar les vogadores i els vogadors dels 109 equips i 37 clubs de tot el litoral

mediterrani, procedents bàsicament de la Comunitat Valenciana (18), Catalunya (9), Andalusia (7) i Múrcia (3).

El Club de Rem Santa Cristina hi va participar amb tres tripulacions —les veteranes, l'absolut femení i l'absolut masculí—, que van obtenir els següents resultats: el veterà femení, per a qui no hi ha paraules per descriure el que van aconseguir, van revalidar el títol de Campiones d'Espanya per tercer any consecutiu; tres anys pujant al capdamunt del podi amb humilitat, cor i força per penjar-se una nova medalla d'or que ja queda gravada en la història del club i en la pell de cada una de les seves vogadores. Pel que fa a l'absolut femení, van aconseguir una merescudíssima vuitena posició i van complir amb escriure l'objectiu que s'havien marcat: classificar-se per a les semifinals; una gran experiència que de ben segur recordaran per sempre. Per acabar, l'absolut masculí, després de lluitar de valent fins a l'última palada, van competir a la Final B assolint la vuitena posició de la general. Potser no era el resultat esperat per a ells, però el valor d'un equip no es mesura només quan guanya, sinó en com s'aixeca. Amb el cap ben alt, molt d'orgull i la certesa absoluta que hi tornaran amb més força que mai.

Amb aquesta, la competició més important del litoral mediterrani, va finalitzar la temporada de rem de banc fix i ara s'obre un termini de descans (relatiu) per als equips del Club, però amb els ulls posats en la propera cita del calendari: el S'Amorra Amorra, el 24 de juliol, diada de Santa Cristina.

Trobareu totes les cròniques de cadascuna de les jornades que us hem enunciat en aquest escrit al web del club: <https://clubremsantacristina.org/noticies/>

Per finalitzar, volem aprofitar aquestes línies per agrair-vos, una vegada més, el suport i col·laboració que any rere any rebem de l'Obreria de Santa Cristina i també l'escalf mostrat reiteradament, que ens permet seguir endavant amb la nostra principal passió, que no és una altra que vogar. Gràcies a vosaltres i als nostres col·laboradors i patrocinadors, seguim amb il·lusió i, entre tots, continuem sumant.

Lloretencs, amunt els remes i Bona Festa Major! ■

Veterà femení campiones d'Espanya Llaüt 2026.

Lúdic descens Orio 2026.

La temporada en imatges

Campionat d'Espanya València 2026.

Veterà femení 1r lliga Llaüt 2026.

Sènior femení 4t classificat lliga Llaüt.

Sènior masculí campió Llaüt 2026.

Escola lliga Batel 2026.

Sènior femení Batel 2026.

Millor Club de Catalunya de Llaüt 2026.

Sènior masculí València 2026.

Juvenils 3r lliga Batel.

Sènior femení València 2026.

Veterà femení campió Llaüt 2026.

Sènior masculí primer classificat lliga Llagut.

Sènior masculí 1r lliga Llaüt 2026.

Veterà femení.

Escola Llaüt.

La festa de Santa Cristina a l'escenografia de l'opera *La Gioconda* d'Amilcare Ponchielli

Jordi Soliguer i Mas

La Gioconda és una òpera en quatre actes composta per Amilcare Ponchielli sobre un llibret d'Arrigo Boito, inspirat en el drama *Angelo, tyran de Padoue*, una obra de teatre en prosa de Victor Hugo, datada l'any 1835.

Es va estrenar a La Scala de Milà el 8 d'abril de 1876. Amb posterioritat l'obra es va modificar diverses vegades, fins a la versió representada a Gènova el 27 de novembre del 1879 que va adquirir, amb el temps, l'aclamació de la crítica i l'estatus de versió definitiva i que és la que es representa actualment.

L'autor del llibret va decidir adaptar el tema amb gran llibertat i transportar la història a Venècia, és a dir, lluny de la tradició francesa, per apropar-la al món i a l'ambient propi del Mediterrani. L'acció doncs, té lloc a la Venècia del segle XVII. Per tant, els escenaris representen espais d'aquella ciutat.

És remarcable una escena situada arran de mar que, en contemplar-la, vaig identificar-la amb la nostra festa. Un dels protagonistes és un pescador o mariner, que participa en la regata de barques organitzada per celebrar la festivitat d'aquell indret. El guanyador rep els honors i l'admiració de la gentada que, de forma entusiasta, s'agombola al voltant de l'esdeveniment. D'altra banda, creix la rivalitat amb el seu oponent, que és el perdedor, i s'estableixen enveges i retrets que són els punts claus del procés narratiu i del desenvolupament de la trama.

Així mateix, es forma una processó que presideix la imatge d'una verge ben guarnida i engalanada damunt d'un baiard portat per quatre mariners de peus descalços. La corrua es dirigeix a la platja i té final qual la verge és embarcada i dipositada ben amarrada a la barca que l'espera per transportar-la.

Hi ha també una dona, en aquest cas cega, que té una devoció especial per la santa, a qui encomana tots els seus prec per a la protecció dels seus éssers estimats.

La festa continua i davant de l'edifici més simbòlic de la ciutat on viu el personatge Alvise Badoero, noble i inquisidor de l'Estat, que és qui ostenta el poder màxim, se celebra un espectacle que culmina amb el ball de la Dansa de les Hores.

Contemplant i gaudint d'aquestes escenes, hom de forma involuntària hi retroba trets característics de la nostra festa major i, a la vegada, s'adona que hem begut de les mateixes fonts.

Què fem nosaltres cada any des de temps immemorials? Fem una processó que porta la imatge de Santa Cristina per mar fins a l'ermita, les diverses tripulacions dels llaguts competeixen en una regata plena de rivalitats, hi ha hagut sempre molta devoció a la nostra santa manifestada de diferents formes i materialitzada a través dels exvots i, finalment, acabem la festa amb un ball davant de la Casa

Escena de *La Gioconda*.

Foto: @Luciano Romano

de la Vila. Exactament el mateix esquema de la festa que es descriu a l'obra musical.

L'òpera data tot just del segle XIX. L'ermita de Santa Cristina té documentada la seva antiguitat al segle XIV, però s'ha demostrat, per les tombes antropomorfes trobades en l'excavació per fer el paviment nou, que ja existia al segle X. L'autor del llibret es va inspirar, sens dubte, en les celebracions, en les festes populars que es porten a terme al llarg del litoral del Mare Nostrum, perquè va creure que era una forma d'arribar al sentiments de l'espectador. I per això va situar l'acció en un lloc de passions, en uns espais magnífics de claror, d'arravatament i d'excitació, lluny de les boires centreeuropees.

La Gioconda em va reviscolar vells pensaments i em va retornar una vegada més a Santa Cristina. El mar Mediterrani ens agermana, totes les terres que el voregen professen tradicions i devocions semblants. Venim de lluny, tenim unes arrels profundes i ancestrals, i mantenim la memòria de generacions passades.

L'òpera es representa en molts teatres del món i repeteix sempre el mateix llibret i la mateixa música. És una obra extraordinària i magnífica, però no deixa de ser una peça de museu, és a dir, interpretada seguint un guió que està escrit i que sempre es va repetint.

Nosaltres, a diferència de l'òpera, celebrem de forma mai interrompuda la nostra festa amb il·lusions renovades cada any, amb nou jovent als remes, amb noves obreres dansant el nostre ball de plaça i vivint la diada amb aquell il·lusionat sentiment que es va transmetent de generació a generació. Que sigui per a molts anys. Bona festa major a tothom. ■

Escena de *La Gioconda*.

Foto: @Luciano Romano

Un assassinat relacionat amb Santa Cristina

Salvador Palaudelmàs i Casals

Els fets

La nit del 21 d'agost de 1925 –es va complir el centenari recentment– va morir en circumstàncies estranyes Dolors Bernabeu, una jove que vivia en una pensió del passatge d'Escudellers de Barcelona, que també tenia l'activitat de casa de barrets. Va caure des de certa alçada de l'edifici, a la calçada. El cadàver va ser portat a la casa de socors del carrer Marquès de Barberà, i els metges li van trobar un forat a l'espatlla que podia ser de bala.

Davant mateix hi havia el Grill-Room, un restaurant de moda, freqüentat per personatges com Zamora, Samitier, Josep Maria de Sagarra, jovent acomodat de la part alta, i molts periodistes. Un reporter de *La Publicitat*, el diari de Josep Pla, va presenciar el succés i el va publicar amb el títol "Mort misteriosa". En un article d'aquest diari del 3 de setembre, es presentava la teoria del tret durant una bacanal a la casa de dispeses; circulava el rumor que, a la pensió, hi havia gent important de Barcelona: que algú va disparar i van decidir de llançar el cos daltabaix del balcó, simulant un suïcidi. *La Vanguardia* va muntar un escenari més sofisticat: la Dolors es volia suïcidar i algú li va disparar un tret des d'un terrat veí quan estava a punt de llançar-se, per evitar-ho.

A partir de la publicació d'aquests rumors, els peritatges comencen a canviar i s'imposa el silenci sobre el cas. Una nota de Capitania General del 5 d'octubre parla d'un rumor que involucra dos militars: un cap i un oficial. Cal posar en context el moment dels fets: en plena dictadura de Primo de Rivera, abolida la Mancomunitat, amb la censura tenallant els mitjans, amb molts catalanistes

Dolors Bernabeu

empresonats després del Complot del Garraf (intent fallit d'assassinar el rei Alfons XIII). S'acabava de clausurar el camp del Futbol Club Barcelona després de la xiulada a l'himne espanyol en un partit amistós. En aquest ambient, era impossible que la premsa publicqués la veritat sobre el cas. En el seu defecte, circulaven fulletons clandestins, que coincidien en el responsable d'aquesta mort: el capità d'infanteria Alfonso Barrera Campos, fill d'Emilio Barrera Luyando, capità General de Catalunya, amic íntim del dictador Miguel Primo de Rivera. Amb el general Severiano Martínez Anido (el de la "ley de fugas") com a ministre de la Governació.

Es va imposar un silenci absolut sobre el cas. No es va publicar res més. Es va muntar una coartada que justificqués que Alfonso Barrera es trobava a Montcada la nit dels fets. Al maig de 1926, alguns diaris publiquen una nota molt breu, informant que "*La sala de la secció tercera de l'Audiència ha acordat el sobreseïment de la causa instruïda pel Jutjat de la Llotja pel SUÏCIDI de Dolors Bernabeu...*". Tema tancat.

y la copa del Itey, ganada por dicho club, que estaban depositadas desde el martes último en el despacho del alcalde.

Causa sobreseïda

La sala de la sección tercera de la Audiencia ha acordado el sobreseimiento de la causa instruïda por el juzgado de la Lonja por el suicidio de Dolors Bernabeu Escolano, ocurrido el 22 de agosto del año pasado.

Alfonso Barrera

Emilio Barrera

Cristóbal Fernández Valdés

momentos antes de declarar que no se culpaba a nadie de su muerte. Desde este momento hasta el de arrojarlo a la calle mediaron de quince a veinte minutos.

De la información practicada se deduce que el proyectil que causó la herida que presentaba el cuerpo de Dolores Bernabeu, fué hecho por alguien de un terrado inmediato en el momento en que ésta estaba sobre la baranda del terrado de su casa para arrojarlo a la calle, creyendo sin duda que se trataba de algún malhechor o tal vez para evitar que realizara su propósito de arrojarlo a la calle.

La primera de estas hipótesis, que ya apuntamos en nuestra edición del martes es la más verosímil.

En cuanto a la suposición de que la nota encontrada en la cajita, en que Dolores decía que no se culpaba a nadie de su muerte, ha quedado desvenecida, demostrándose que

La recerca

No existeixen arxius d'aquest cas. No hi va haver sentència, ni judici, doncs. Sobresegut, sense proves, ni informació.

Va ser el gironí Josep Sala i Cullerell (Girona, 1978), titulat en Ciències Ambientals i Humanitats, que exerceix de professor d'institut a Trondheim, Noruega, i col·laborador habitual de Vilaweb; qui va recuperar aquest cas, cercant els textos originals de Josep Pla a *La Publicitat*. Estirant el fil, va descobrir els fulls clandestins custodiats a l'Arxiu Històric de Barcelona, seguint amb informes policíacs de l'Arxiu Nacional de França (on consten noms i fets), i trobant que Maria Aurèlia Capmany i Pio Baroja n'havien parlat a la seva obra literària. Va fer una espectacular recopilació d'informació, i va decidir escriure aquest treball d'investigació, un *true crime* històric que constitueix una narració que ens transporta a la societat i a la Barcelona de l'època, turbulenta i apassionant, de cabarets i pistolerisme, salons i cofurnes del districte cinquè, militars i peixos grossos de la dictadura. El publicà amb el títol *La mort misteriosa de Dolores Bernabeu* (Pòrtic, 2023). Us el recomano.

Sala Cullerell detalla en aquest llibre nombrosos detalls dels fets i l'ambient que l'envoltava. La nit dels fets, Dolors estava acompanyada pel capità d'infanteria Alfonso Barrera i el comandant Cristóbal Fernández Valdés, jutge d'instrucció militar de Barcelona. Aquests van ser els personatges encoberts per la dictadura, i que en van sortir indemnes.

El vincle amb Santa Cristina

Fa uns anys, em trobava redactant el llibre *Santa Cristina de Vallarnau*, dins del qual hi ha el capítol "1929-1936: el cas Riquelme". Inés Riquelme era un personatge que va obtenir, de l'administració Primo de Rivera, una concessió per a construir un balneari a la platja de Santa Cristina; a la qual es va oposar frontalment, l'Obreria, l'Ajuntament i tot el poble de Lloret. A l'arxiu de l'Obreria es custodia còpia d'una carta que el 21 de novembre de 1931 el Governador de Girona Claudi Ametlla adreça al Ministre d'Obres Públiques Álvaro de Albornoz, argumentant que la Riquelme no podia haver obtingut la concessió, de no ser "*por los influyentes valederos que tenía*" (en l'anterior règim) "*especialmente según de voz pública se decía en la persona del General Martínez Anido*".

En aquell temps em va arribar una notícia relacionada amb el tema, per part d'un amic d'edat avançada (que ja no es troba entre nosaltres), que em va explicar un rumor popular dels anys trenta, amb el compromís de guardarli l'anonimat. En tractar-se d'un rumor (no contrastat), no el vaig recollir al llibre, tot i que la carta descrita anteriorment li podia donar credibilitat. Els fets que recollia el rumor eren aquests:

Inés Riquelme havia obtingut la concessió de l'administració Primo de Rivera per la seva relació amb el general Martínez Anido, ministre de governació i vicepresident del consell de ministres 1925-1930 (i posteriorment, ministre de "Orden Público" del primer govern de Franco). **La concessió va ser la recompensa pel seu silenci sobre uns fets de què en va ser testimoni:** l'assassinat d'una prostituta que van tirar des d'una finestra al "barri xinès" de Barcelona, on tenia una parada de castanyes o quelcom semblant. Hi havia implicats militars d'alta graduació.

Han passat uns anys des que em van explicar això, en vaig guardar silenci pel fet que m'ho van comunicar com a "rumor". Però casualment, l'estiu passat, mentre circulava en cotxe, a la ràdio emetien el programa "Crims" de Carles Porta, i es va relatar el cas de Dolores Bernabeu, que Porta va divulgar basant-se en el treball d'investigació de Sala Cullerell. Vaig reconèixer immediatament els fets, que validaven el rumor que m'havia confessat el meu amic.

Vaig contactar amb Sala Cullerell, a Noruega, per explicar-li el cas Riquelme. Es va interessar al moment, i va localitzar un vincle de la Riquelme com a confident del sistema de la dictadura. Això tanca el cercle, i dona veracitat al rumor de l'origen de la concessió. ■

Els Puigvert de Gènova: Lluís Puigvert Roger

Salvador Palaudelmàs i Casals

Al butlletí de l'Obreria 2025 vaig dedicar el meu article al donant de l'altar i retaule genovesos de la nostra ermita, després de localitzar nombrosa informació sobre els Puigvert que van emigrar de Lloret i s'establiren a Gènova l'any 1734. Bartomeu Puigvert Domènech, lloretenc de naixement, es va casar a Gènova amb Margarida Roger, i van ser pares de tres fills: Lluís, Salvador i Bartomeu. Aquest últim, segons es detalla en aquell article, va ser el donant de l'altar i retaule. Avui, donarem unes pinzellades a la biografia del primogènit, Lluís Puigvert Roger.

Lluís neix a Gènova l'any 1743. A la curta edat de disset anys, ja té la plena confiança del seu pare, que en la primera sol·licitud que fa de la plaça d'assentista de tropes a l'any 1760¹, ja demanava per al seu fill, patent i sou de capità d'infanteria i, completat l'*asiento*, la de tinent coronel. Li preparava el futur en la carrera militar.

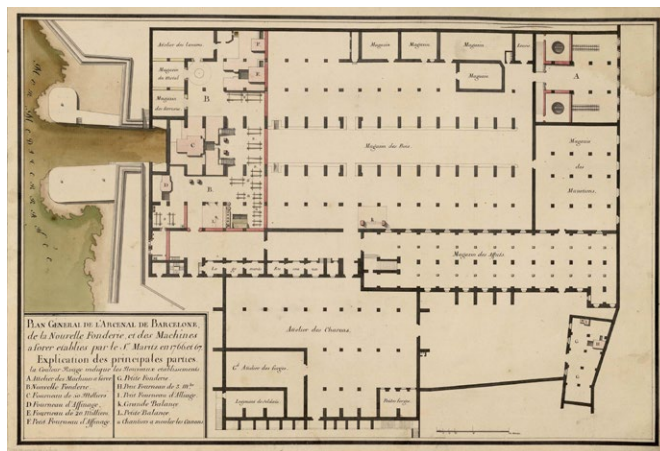
Al 1763, quan té vint anys, intervé activament en el negoci familiar com a mercaders. Ha rebut plens poders notariais del seu pare, i posa una causa en el seu nom contra Josep Sardà², patró mariner de Sitges, per un deute impagat, segons documents notariais lliurats a Liorna (Livorno, Itàlia), amb una declaració de testimonis redactada en català (quaranta-set anys després del Decret de Nova Planta). L'onze de juliol en Lluís presenta la demanda al Tribunal de Comerç, i el mateix dia es dicta l'auto d'embarg de les veles i el timó del vaixell San Cristóbal. En Lluís deu cobrar, doncs divuit dies després aixeca l'embarg i es retornen al deutor els béns embargats (justícia ràpida).

Intervé com apoderat i representant del seu pare, al setembre de 1765, quan aquest presenta una nova sol·licitud d'assentista de tropes³; petició que formalitza Lluís, i que ve avalada pel secretari del Consell d'Estat, Juan Maria Gioia, que dins del seu aval a la sol·licitud, expressa: *"como y también a su hijo D. Luis, en quien se juntan, la inteligencia, integridad y demás partidas del padre"*.

El 22 de juliol de 1768, el Dux de Gènova, Marcello Durazzo, comunica la designació de Lluís Maria Puigvert

y Mociados de Teda, y luego de son arribo me entregó carta de recomendación del Sr. Barthomeu Puigvert fecha en 21. Agosto del año 1763, en la que me confirmaba la orden de comprar por cuenta del Sr. Sardà dos mil sacos de blat, y suministrarme qualquier cantidad de diversos tingues menester por dita compra, com y també de assistirle en tot lo que se le oferia, lo que jo cumplí en virtut de la expresada recomendación, ab la inteligencia y presencia del notario Sr. Sardà, pagant lo sobredit blat de mas propios diners, pero remolbarme después, sens cap perjudici meu, ab las quantitats me hagues pagat antes de as

Reproducció parcial de la declaració de testimonis redactada en català a Livorno (1763)

Plànol de l'Arsenal de Barcelona, a les Reials Drassanes, on es revisaren les armes objecte del "Pleyto de Armas".

com a Cònsol de la República de Gènova a Barcelona⁴, pel termini de cinc anys. En l'expedient presenta la sol·licitud de la cèdula acreditativa del càrrec, D. Juan Maria Gioia, Secretari del Consell d'Estat, com **apoderat de Lluís Puigvert**. En el nomenament, se'l faculta per elegir a un Vicecònsol. Lluís es trasllada a viure a Barcelona, amb diferents desplaçaments a Gènova. A l'informe del Capità General de Catalunya, Ambrosio de Funes Villalpando y Abarca de Bolea, Conde de Ricla, diu que és un jove de vint-i-cinc anys (aquí coneixem l'any de naixement, 1743), nascut a Gènova, i el seu pare l'ha dotat amb *"un crecido fondo para que siga el comercio"*. S'ha establert a Barcelona fa tres anys (1765), i té bon crèdit. Comprovem que els Puigvert segueixen amb relacions molt influents, com ho demostra que el Secretari del Consell d'Estat actuï representant Lluís Puigvert, com a apoderat seu.

1770. El "Pleyto de Armas de Barcelona"

Els exèrcits borbònics concedien uns contractes ("asientos") als fabricants d'armes (artesans) per cobrir les seves necessitats. Aquest plet té l'origen en el conflicte entre els armers que havien obtingut "asientos" per la fabricació d'armament, anteriors a 1770, i els nous armers que surten disposats a competir en preu. Una denúncia dels antics (Armengol-Planas-Cervera), en principi va triomfar, aconseguint empresonar, l'any 1775, als nous, (Barrera-Parés), i a l'Intendent Juan Felipe de Castaños, màxima autoritat al Principat de Catalunya i president de la Junta de Comerç; i es van inhabilitar i sancionar a diferents càrrecs de l'Escribania de Marina de Barcelona i de les Reials Drassanes, entre d'altres.

A la denúncia es deia que les armes embarcades al port de Barcelona i que sortien cap a Cadis per anar a Índies,

1 AGS, (Archivo General de Simancas) SG, lligall 5219

2 ACA, (Arxiu Corona d'Aragó) Real Audiencia, Consulado y Tribunal de Comercio, 1763-ES.08019. C.2500.

3 AGS, SG, lligall 5223, "Requisitos que concurren en la persona de D. Bartolomé Puigvert, y méritos que tiene para con S.M.C."

4 AHN, (Archivo Histórico Nacional) Estado, 614, Exp.17

tenien greus defectes, malgrat haver estat revisades (als patis de les Reials Drassanes). Que, degut als suborns que denunciaven, les marques fetes en les revisions, eren falsificades. Un dels artesans acusats era amic personal de Lluís Puigvert, i dins de l'acusació s'afirmava que, els diners del suborn (més de 40.000 rals d'ardit), havien sortit de la Casa de Comerç del Cònsol de Gènova a Barcelona, Lluís Puigvert. Mentre hi ha aquest plet, en Lluís està absent, com veurem tot seguit.

El plet va durar deu anys, de 1773 a 1782. Consistí en un Consell de Guerra que es tancà amb una sentència absolutòria per als acusats, condemnant als acusadors Armengol-Planas-Cervera. En el judici es demostrà la falsedat de les acusacions (tot va ser un complot) i es restableix l'honorabilitat de tots els acusats i implicats (uns quants, han mort durant el procés, inclòs l'Intendent Castaños). Aquest procés està ben documentat⁵ i ha estat objecte d'un detallat estudi per part del Sr. Juan Luis Calvó, a qui agraeixo la col·laboració en facilitar-me les fotocòpies dels documents del Consell de Guerra.

1770. El Decret de Lliure Comerç

El mateix any en què s'iniciaven els fets descrits en l'apartat anterior, i mentre Lluís Puigvert exercia el seu càrrec de Cònsol de la República de Gènova a Barcelona, el rei Carles III aprova una ampliació del Decret de Lliure Comerç de 1765, incloent dins dels ports americans autoritzats a comerciar, Yucatán i Campeche, a Mèxic. (Campeche, nom que apareix a l'altar del Sant Crist del Santuari de Santa Cristina).

Pocs dies abans d'obrir-se el comerç d'Espanya fins allà, apareix al port de Barcelona en Lluís Puigvert, amb una embarcació, el pinc *Nuestra Señora de Montserrat*, carregat de mercaderies genoveses, procedent de Gènova. Lluís canvia la bandera del vaixell i el posa a nom d'un comerciant local, Bartomeu ROGER (atenció al cognom: molt probablement és el seu oncle), i demana autorització per sortir cap a Campeche. Per la seva naturalesa italiana, ell no pot exportar a les Índies, un benefici que el Decret de Lliure Comerç reserva als "vasallos" espanyols. Una sèrie de comerciants barcelonesos observen la ma-

Maqueta de "Pinc" genovès, el tipus d'embarcació usat per Lluís Puigvert pel viatge a Mèxic.

Mapa del s. XVIII de la costa de Gènova, de Guillaume Delisle
(Meisterdrucke.it)

niobra, i obren un memorial⁶ demanant a les autoritats portuàries, que impedeixin la sortida de l'embarcació de Lluís Puigvert, per tractar-se d'una forma encoberta que permetria als comerciants estrangers operar com si no ho fossin, cosa que constitueix un perillós precedent; argumenten que aquesta expedició és la inicial dels projectes d'una companyia que, segons notícies, s'ha establert a Gènova per a continuar el comerç a Índies, amb diferents registres, dissimulant la seva estrangeria confiant les expedicions a patrons catalans, per amagar la veritat de la propietat i procedència de les mercaderies. I diuen que això pot ser "*el principio de la ruina del Comercio del Principado, de su Marinería, y de sus Fábricas y sus Artes; el desconsuelo general de Cataluña, y de un irreparable detrimento del Servicio de S.M.*".

Malgrat tot, el dia 1 de setembre de 1770, l'embarcació surt cap a Campeche. El memorial no es tanca fins cinc anys més tard; la nota adjunta als expedients de 1770 i 1775, localitzats a la Biblioteca de Catalunya, diu: "*Eix ofici. Se ha de posar en lo expedient del Pinco de Puigvert que se ha resolt guardarse en la Secretaría. Vuy a 16 de 9bre. 1775.*" O sigui: que s'arxivi.

L'enyorat Agustí Maria Vilà i Galí, a la seva obra *La Marina Mercant de Lloret de Mar, Segles XVIII i XIX*, desconeixia aquests fets, però sí que va descriure una escriptura "de patronia" (per disposició de les Ordinacions generals de l'Armada era preceptiva aquesta escriptura, en les travessies d'Amèrica), fent constar en escriptura pública el nomenament de patró per a una embarcació, i escriu: "*El 2 de juliol del mateix any (1770) es troba una altra escriptura de patronia aquesta vegada a favor de BARTOMEU ROGER, de Barcelona, del pinc NUESTRA SEÑORA DE MONTSERRATE, de 170 tones. Dels dotze parçoners anotats, tres són de Lloret*". I ens dona els noms: "*Francesc Bavi, Francesc Galí i Joan B. Campderà, que participaren respectivament amb 1/16, 1/16 i 1/32 en la fusta del pinc.*" Casualment, es tracta del cas que estem descrivint.

5 "El pleito de las armas falsas", www.catalogacionarmas.com > public > pleytoAA

6 BC - Biblioteca de Catalunya - Junta de Comerç - Lligall LVIII Caixa 81, 17.

Gravat francès del s. XVIII del port de Barcelona.

Posteriorment, hem pogut localitzar un altre document interessant⁷: l'escriptura pública per la qual Lluís Puigvert passa a ser propietari de la totalitat d'aquest vaixell, del qual ell tenia una quarta part, com també tenia la mateixa participació el patró, Bartomeu Roger. Doncs, un mes després de l'escriptura de patronia, el 6 d'agost, Lluís Puigvert compra el 75% restant de l'embarcació pel preu de 10.500 lliures barcelonines (que havien de ser molts diners). Això demostra la importància de l'aposta que va fer en Lluís amb aquesta expedició, i el gran risc que va assumir. I encara, una dada: l'ampliació del Decret de Lliure Comerç es va aprovar el dia 5 de juliol de 1770, i l'escriptura de patronia del vaixell, és de tres dies abans, 2 de juliol. Sens dubte, disposava de bona informació, que li va permetre preparar aquesta expedició.

Una travessia amb complicacions

Com hem dit, Lluís Puigvert va salpar cap a Mèxic, malgrat la denúncia dels comerciants, el dia 1 de setembre de 1770⁸. Però el viatge es va complicar. A Mèxic, al *Archivo General de la Nación*, secció "Indiferente Virreinal", hi ha un expedient de 1773, del qual tenim la referència i la definició: "*Real Sala del Crimen. Cuaderno de los documentos correspondientes al proceso formado a Don Luis Puigvert, reo acusado de contrabandista*". Malauradament aquest document no està en condicions de ser digitalitzat, ni tan sols de ser consultat, degut al seu estat de conservació. De fet, a la descripció ja hi deia "*Contiene hongos y están rotas*"; una llàstima, l'expedient conté 98 folis, segur que hi ha la informació que ens explicaria moltes coses sobre aquest cas. Així van respondre a la meua sol·licitud des de l'arxiu mexicà que, molt amablement, em van suggerir:

Por otro lado, en una búsqueda general se identificó una referencia que quizá le pueda ser de interés: (.../...) Alcance y contenido: CONTRABANDO. PREVIENE SE CONCLUYA LA CAUSA DEL APREHENDIDO EN TAMIHUA, EN LA FRAGATA DE D. LUIS PUIGVERT.

Per descomptat, vaig pagar els drets per conèixer el contingut, que és aquest⁹:

R. 27 de Diciembre 1778. N° 163 168 - Desde el año de 1772 se está siguiendo la Causa del Comiso que en el Puerto de Tamiagua (Tamiagua) aprendió D. Antonio Lemo de Riobo, Alcalde mayor de Guachinango en la Fragata Catalana Nuestra Señora de Monserrate, a cargo de Luis Puigvert, su Piloto Juan Bautista Blanc. El Rey está enterado de que aún no se ha determinado esta Causa, sin embargo de estar de resultas de ella preso el mismo Riobo y otros Reos: Y manda S.M. que V.E. dé las más eficaces providencias para que se determine, y se remitan los autos de ella por esta Vía Reservada. Signa el Virrei de la Nueva España, Antonio Maria Bucarely y Ursúa, Henestrosa y Lasso de la Vega.

La interpretació que faig, és que, el virrei demana que es tanqui la Causa oberta fa SIS ANYS (1772) per la confiscació feta per l'Alcalde Antonio Lemo de Riobo; que després d'aquest temps no s'ha tancat aquesta Causa, tot i que va comportar que estiguin presoners, *el mateix Alcalde de Riobo* i altres reus (entre els que hi devia haver Lluís Puigvert). El Virrei reclama, a instàncies del Rei, que es tanqui la causa i se li enviïn els seus autos. Sense la informació de l'expedient inaccessible, es fa difícil imaginar els motius de la detenció del confiscador, l'Alcalde Riobo, que segueix empresonat després de vuit anys (el viatge era del 1770, i el requeriment, de desembre de 1778).

Fuga de Lluís Puigvert

A l'Arxiu de la Corona d'Aragó, Real Patrimoni, Processos, hi ha aquest expedient¹⁰: *Autos sobre un expediente contra Luís Puigvert, natural de Génova, preso en México, para la captura de su persona y embargo de bienes*. Aquest expedient, de 1777, sí que l'hem aconseguit, amb força informació.

El 26 de novembre de 1776, el Virrei de la Nueva España, Antonio Maria Bucarely y Ursúa, Henestrosa y Lasso de la Vega, trasllada a l'Intendent General de Catalunya, Manuel de Terán, Baró de la Linde, l'informe del Sr. Oidor de la Reial Audiència, Eusebio Sánchez Pareja, sobre la causa que es segueix contra Lluís Puigvert. Resumint, diu, que "*del expediente formado sobre la fuga del Capitán D. Luís Puigvert...*" (ens diuen que té el grau de capità i que s'ha fugat: o sigui, l'alcalde que el va detenir, segueix empresonat, i en Lluís es va fugar i està en cerca i captura); que el van detenir "*por resultas de la causa de arribada al Puerto de Tuxpam (Tuxpan) con su Barco...*" (abans sortia "Tamiagua" com a lloc de la detenció, ara surt Tuxpan: geogràficament són molt propers, a la zona de Campeche); dona detalls com que en Lluís va sortir de Barcelona cap a Campeche el dia primer de setembre de 1770; que ordenen gestions per aconseguir la detenció, als llocs probables on pot recalar, com Cadis o El Ferrol; i fan la seva descripció: "*es natural de Génova, hijo de D. Bartolomé Puigvert y de Dª Margarita Roger; y sus señas las mismas que indiqué a V.E. cuando le di parte de esta fuga, y se reducen a ser de mediana estatura,*

7 "Escritura de venta de parte del pinque Nuestra Señora de Montserrat, entre ellos Francisco Pujol". monacodebacardi.com/julio/site-2023/doc06382.html. Servidor documental de Julio-Carlos García Castrillón.

8 ACA, Real Patrimonio, BGRP Procesos 1777 n° 6 Aq.

9 AGNM, (Archivo General de la Nación, Mèxic) Instituciones Coloniales, Reales Cédulas Originales, vol.111/4177/168.

10 ACA, Real Patrimonio, BGRP Procesos 1777 n° 6 Aq.

Sostre de la Sala d'Ulisses del Palazzo Gerolamo Grimaldi, a Gènova (frescos de Luca Cambiaso)

delgado, de color rubio, pelo propio, frente espaciosa, ojos azules, nariz afilada con caballete barbi-lampião, ladino en el castellano, aunque con acento italiano"

En resposta a aquest document, amb data 18 de març de 1777, l'Intendent General de Catalunya, comunica al Virrei de la Nueva España, que ha donat les ordres convenients per a l'empresonament i embargament de béns de Lluís Puigvert, natural de Gènova, del que no han aconseguit "averiguar el paradero".

En un nou document a l'Archivo Histórico Nacional¹¹ del 8 d'abril de 1778, el Dux de Gènova, Giuseppe Lomellini, escriu que, "*el Magnifico Luis Maria Puigvert*" havia estat reelegit pel càrrec de Cònsol a Barcelona, en data 5 de juliol de 1773; però, "*condescendiendo a la instancia que nos ha hecho él mismo*"; atès que segueix absent, han elegit pel càrrec de Cònsol, interinament, al seu germà Salvador, mentre duri l'absència. No sabem la data en què Lluís va fer aquesta instància, entre 1773 i 1778 (temps durant el que estava empresonat, o fugat).

Tenim còpia d'un escrit signat per Lluís Puigvert, datat a Barcelona el 24 de febrer de 1776¹²; sorprèn, si més no, quan se suposa que es troba fugat, i l'ordre de cerca i captura és de poc més tard, novembre de 1776.

En Lluís va morir jove, a l'any 1782, segons Raquel Gallego al treball "*La experiencia del Grand Tour: El*

viaje de Goya a Italia"¹³, fent referència a un document a Gènova al qual no hem pogut accedir encara. També, segons un document¹⁴ a l'Archivo General de Indias, va morir a Veracruz, "*a donde pasó con un Registro, que se le dio por decomiso*". Tindria tan sols 39 anys. ■

El rei Carles III signant l'ampliació del Decret de Lliure Comerç.

11 AHN, Estado, 633, Exp. 5.

12 Archivo Segreto Gènova, 2671, Letere Consili Spagna 1651-1780, Mazzo2.

13 Pag.192, Archivo Segreto Gènova, 2671, Letere Consili Spagna

14 AGI, (Archivo General de Indias) Indiferente 2122, doc. 28 imatge 8.

IV edició dels Premis Es Niell

Cristina Pinto Isern
Secretària dels Premis Es Niell

El 18 d'abril passat, a la plaça del Pi de Santa Cristina i en el marc de la quarta edició dels Premis Es Niell, es van atorgar els guardons de narrativa lliure, organitzats per l'Obreria de Santa Cristina.

El Jurat va rebre un total de 73 treballs en la categoria d'adults i 11 treballs escrits per a joves de 14 a 17 anys. Cal destacar l'origen dels treballs rebuts, des de molts indrets dels Països Catalans: d'Organyà a Terres del Ebre, de diverses poblacions de la costa catalana fins a Alacant, del principat d'Andorra i de les Illes Balears.

El Jurat va premiar, en la categoria d'adults, els germans **Francisco Javier i José Antonio Bizarro Benítez**, de Palma de Mallorca. El títol de l'obra és *Un tros de pell abans de caure*. Aquests autors demostren molta destresa narrativa i presenten un text de gran qualitat lingüística. És una obra plena de tendresa i sentiments, i la podeu llegir en aquest butlletí.

Ambdós autors són periodistes molt vinculats a la vida cultural i social de Mallorca, i amb una trajectòria professional important en diversos mitjans de comunicació balears, tant premsa escrita com audiovisual.

El primer premi en categoria jove va ser per a **Marina Griño Anglès**. Nascuda ara fa quinze anys al Pla de Santa Maria, és alumna de 3r d'ESO de l'Institut Jaume Huguet de Valls. La seva obra, titulada *Sobre rodes*, destaca per la seva maduresa narrativa, riquesa de vocabulari i descripció. La història exposa la nostàlgia d'un objecte oblidat. Aquesta autora ha guanyat, en dues de les seves edicions, el concurs literari per a joves de la Seu d'Urgell i, l'any passat, el concurs literari de Sant Jordi de Palau-solità i Plegamans.

El segon premi de joves va ser per a **Chuyin Lin Zhang**, de Caldes de Malavella i estudiant de 2n de batxillerat de l'institut de La Salle de Girona. L'obra premiada, *La bicicleta nova*, és melancòlica i recorda un dia ple d'il·lusió

que l'autora transmet amb molta destresa. La guanyadora del segon premi també ha aconseguit altres guardons en premis literaris per a infants i joves de Catalunya.

El Jurat dels premis literaris organitzats per l'Obreria de Santa Cristina valora aquesta quarta edició del Premis Es Niell com una contribució més de l'Obreria a dinamitzar la vida cultural lloretenca i a fomentar l'ús de la llengua catalana. L'activitat inclou, en la festa de lliurament dels premis, l'homenatge a la figura d'algun personatge representatiu de la cultura o la literatura dels Països Catalans. En aquesta IV edició, l'acte s'ha dedicat al poeta Jacint Verdaguer per la vinculació que l'autor va tenir amb Lloret de Mar. Durant l'acte, el professor David Pagès va glossar la figura del poeta i també es van llegir diversos poemes de l'autor. Per finalitzar l'acte es va plantar, al jardí al peu del monument als Obrers, un esqueix del llorer que mossèn Cinto tenia a la casa de Vinyoles d'Orís. Es va cloure l'acte tot escoltant la cançó *L'emigrant*, a partir del poema de Verdaguer i en versió del tenor Josep Carreras.

Com cada any, el mes d'octubre es publicaran les bases del concurs per a la propera edició. Us esperem a la cinquena edició! ■

Premi “Es Niell”

Un tros de pell abans de caure

Francisco Javier Bizarro Benítez i
José Antonio Bizarro Benítez

Aquell estiu, i que Déu em perdoni si encara el duc clavat al clatell com un ferro roent, les campanes tocaven com si volguessin desenterrar els morts en lloc de plorar-los, i cada cop que sonaven el poble s'esfondrava un dit més dins la seva pròpia tomba.

A força de sentir-les, vam acabar per no saber si criaven pels vius, pels morts, o pels qui, com nosaltres, ja érem una cosa grisa entre dues terres. La mort no va arribar com arriben les tempestes, amb escàndol i llamps i aquella mena de por que fa córrer els infants, sinó com la fam a qui no té res: a poc a poc, amb les mans fredes i sense dir paraula.

Hi havia cases on ja no s'hi encenia llum ni per veure-hi la cara al mort. El pare deia que això no era una malaltia, que era un càstig antic, d'aquells que venen quan els pecats s'han oblidat però Déu no. Ho deia amb la veu baixa i l'alè trist, assegut a la cadira de boga com si li fes vergonya respirar més del compte. Jo el mirava i no sabia si tenir-li pena o ràbia, perquè feia dies que no sortia, ni parlava, ni ens tocava. El meu germà petit encara jugava a fer carreteres amb pedres damunt la terra del portal, però ja no cantava, ni reia, ni preguntava quan tornaria la mare.

Les nits eren el pitjor. El poble es feia estret, humit, gairebé cec. Es podien sentir les passes dels qui creuaven la plaça tapant-se la boca, les portes que no s'obrien, els crits ofegats darrere finestres amb llençols molls. Imaginava la por com una bèstia grossa que s'havia estirat damunt el poble i ens respirava al damunt. I jo, que encara no havia fet vint anys, vaig entendre que l'amor també podia morir de gana si no se li donava ni un sol gest. Ni una mà. Ni una paraula.

Aquell matí va venir la comare a cridar ajuda, i no em va fer falta ni sortir per saber que duia la mort agafada a la falda. Portava un mocador negre lligat ben fort al coll, no sé si per prevenir o per contenir la ràbia, i amb veu de cementiri va dir que a Ca l'Antoni del Moliner hi havia dos cossos freds i una nina viva de miracle, seca com un gra d'ordi i muda com una pedra.

—Si ningú ve a dur-la morirà com un conillet dins un sac —va dir, i jo vaig entendre, sense més romanços, que ho havia de fer jo.

El meu pare va anar fins a la cadira com si no hagués sentit res, o com si l'hagués sentit tot i ja li fos igual. El meu germà em va mirar amb la tristor dels que no tenen edat per entendre, però en tenen prou per sentir-ho tot. No vaig esperar que ningú em donés permís. Em vaig vestir amb la roba de missa, com si em pogués tapar la por amb l'aigua beneïda de les bones teles, i vaig sortir amb un cistell buit i l'ànima més buida encara.

El poble feia olor d'aigua closa, de floridura i de sang. Les portes tancades, les finestres tapades amb mantes, les gallines mortes al corral. A la farmàcia, algú havia escrit amb carbó: “No hi ha remei per a la por.” I no mentia.

Quan vaig entrar a la casa, la pudor em va pegar una bufetada. El pare jeia damunt la taula, tort com un arbre mal tallat. La mare, a terra, amb les cames obertes i els ulls esbatanats com si encara volgués veure què li havia fet aquell dimoni. I la nina tremolava, petita com una tija i bruta com una ovella abandonada. No plorava, ni parlava, ni feia nosa. Només respirava, i això ja era prou.

La vaig agafar en braços, i no em va dir res. Només em va mirar com si no sabés si jo era una salvació o un enterramorts.

Vaig travessar el poble com qui du una bomba a punt d'esclatar. Ningú no va obrir cap finestra. Ni una veu. Ni una mirada. Fins i tot els cans es van amagar rere els portals, com si sabessin que aquell tros de criatura que jo duia entre els braços no era res més que un fil de mort que s'allargava.

Quan vaig arribar a casa, vaig picar amb el peu. Una vegada. Dues. El meu pare no va venir. El meu germà, sí. Es va quedar a l'entrada amb els ulls ben grossos, agafat a la columna com si fos un arbre. No va dir res, però tampoc no es va moure. Vaig passar de llarg i la vaig posar al llit de la mare, aquell que feia mesos que no es tocava i que encara feia olor de sabó i de silenci. Ella no s'hi va resistir. Ni tan sols va parpellejar.

El meu pare va aparèixer al cap d'una estona. Amb les sabates de diumenge i el rostre d'haver decidit alguna cosa que no sabia dir. Es va quedar dret al llindar de l'habitació, i durant uns segons va mirar la nina com si fos un record que no era seu. Després, amb una veu que no li coneixia, va dir:

—Aquí no hi ha lloc per morir dues vegades.

I se'n va tornar a la cadira sense esperar resposta.

Aquella nit la nina va tenir febre. No vaig dormir. Li vaig posar draps molls, li vaig xiuxiuejar cançons que no havia sentit des de petita. Vaig recordar el nom de totes les flors que la mare m'ensenyava pels camins i l'hi vaig recitar com un rosari. A mitjanit va començar a parlar. No paraules senceres, només sons, com una bèstia petita que somnia. Em vaig quedar escoltant-la, pensant que moriria, que se m'esclafaria entre els braços com una fruita massa madura, i que jo no tindria més consol que haver-li donat una mica d'aigua, una mà i el record inútil d'unes flors que ja no creixien enlloc.

El meu pare no volia la nina dins la casa, això ho vaig entendre de seguida, no perquè ho digués amb totes les lletres, que ell mai no va ser home de grans discursos ni de paraules sobreres, sinó per com s'alçava del tamboret cada cop que sentia tossir la criatura, per com agafava la tassa amb dues mans i feia veure que bevia quan en realitat tremolava, per com sortia al pati a mirar el cel fosc sense mirar-me a mi, ni a ningú, com si li fes més nosa la vida que la mort, i la febre d'aquella nina fos una cremada al seu orgull de mascle antic, d'aquells que preferien perdre un fill que mostrar una escletxa.

—Si ha de morir, que no sigui aquí —va dir, finalment, un vespre que feia vent i les portes espetegaven com si fossin llenques de ferro, i no em va mirar quan ho va dir, ni jo tampoc a ell, perquè hi ha paraules que només són pedres, i jo ja en duia prou a les butxaques.

Però la nina no millorava. Ni una engruna d'ànim, ni un gest, ni una paraula. Només aquella respiració trencada, com si el món li fes nosa per dins. Ningú preguntava per ella. Ni el cura, ni els veïns, ni Déu. I jo, que l'havia posada al llit de la meua mare morta, que li havia rentat el cos amb mans que ja no sabien consolar, començava a no tenir clar si allò que feia era cuidar-la o allargar-li l'agonia.

Tenia els llavis tallats, la pell cremada per la febre, els ulls com dues ombres esquerdes. Jo li mullava el front, li donava aigua amb sucre i li deia mentides boniques, aquelles que una aprèn de petita però mai no arriba a creure's del tot. Les deia igual, perquè en aquella casa tot el que es deia o es callava acabava podrit, com la fruita oblidada dins el cistell.

I quan vaig veure aquella taca de sang al coixí —petita, però viva, d'un vermell que no admetia excuses—, vaig saber que tot allò no aguantaria gaire més, que una passa més, un alè, un cop de vent i tot cauria.

I just quan començava a pensar com seria enterrar-la, com se li tanca la boca a una criatura que no ha tengut temps ni de fer-se sentir, vaig sentir passes, seques, ordenades, com de qui no demana permís per trepitjar la terra d'un altre. Van picar. Tres vegades. I després, silenci.

Era la comare. Duia la cara blanca i el mocador negre com una condemna. No va entrar. Va quedar-se dreta al llindar, amb el cos quiet i la veu fluixa, i va dir:

—Han vingut els metges de Ciutat. Diuen que la nina encara és viva. Vaig assentir i ella es va apartar com si no volgués ser testimoni del que passaria tot seguit.

El metge era molt alt i prim, no massa jove, amb el cos dret com una creu que no sap si penja o aguanta, la pell blanca com la calç de les parets que ja han vist massa estius, i els ulls d'un gris apagat, ni de pluja ni de pedra.

Caminava com si cada passa li pesés a l'espina, però sense fer renou, com si el terra no s'atrevis a grinyolar-li.

Va mirar dins la casa com qui mira un infern modest, d'aquells que no tenen flames però fan olor de cera morta. No va preguntar qui érem ni què fèiem. Només va dir, amb una veu que semblava més de pregària que de ciència:

—On la teniu?

Jo li vaig fer senyal amb el cap. Va passar pel costat del meu pare sense saludar. El meu pare va fer un gest de recel, com qui veu entrar un lladre que no ve a robar res més que el dret a decidir quan s'ha de morir algú. Però no va dir res. Ni una paraula. Només se li van estrènyer les mandíbules, com dues pedres que es troben sota l'aigua.

El metge es va treure la jaqueta sense pressa. Se la va plegar amb cura i la va deixar damunt la taula com si fos un mantell sagrat. Després va obrir la maleta. Dins hi duia pots petits, un tubet amb líquid fosc, una caixa de metall amb una creu rovellada i un llibre prim ple d'anotacions. Les mans no li tremolaven. Només li feien mal d'haver après massa vegades com fracassen els remeis.

Va entrar a l'habitació sense demanar permís. Es va aturar al peu del llit. Va mirar la nina. La va mirar com si la recordés d'un altre lloc, d'un altre poble, d'un altre nom. Li va agafar el canell amb dos dits, amb una delicadesa que feia mal. No va dir res. I ella, per primer cop en dies, va moure els ulls. Només un instant. Només per mirar-lo.

Llavors ell va respirar profundament, com si li fessin mal els pulmons. Va mirar-me a mi.

—Beurà això —va dir ell, mentre mesclava l'aigua amb la sal i el sucre com si bategés una missa amb les mans—. I cada mitja hora, una cullerada. Ni més ni menys. Si el cos aguanta, sortirà. Si no... ja estarà a punt.

Jo no li vaig respondre. Només vaig mirar la nina i vaig pensar que aquell líquid, tan clar i tan trist, era l'única cosa que no feia olor de mort en tota la casa. Aquella primera nit ell no va partir fins tard. La nina havia begut tres cullerades, i encara respirava, però no dormia. Només badava els ulls com si dins aquella foscor hi hagués alguna cosa que nosaltres no podíem veure. Ell va seure a la cadira de boga de la meua mare, la mateixa on ella cosia abans que el món s'esquincés, i va restar una estona en silenci, amb les mans damunt els genolls, com si resar fos una cosa que es feia cap endins, amb els músculs i les vísceres, no amb la boca.

Jo li vaig portar una tassa amb cafè d'ordi, i ell la va acceptar amb un gràcies tan baix que quasi em va fer mal d'escoltar. Va beure a poc a poc, com si fos un ritual. Després, amb la mirada perduda en el finestrал del darrere, va dir:

—El còlera no tria. Ni rics, ni pobres. Només vol carn flonja per empastifar-se'n.

Aquella frase em va quedar clavada dins, com una pedra dins la sabata que no saps si treure o aprendre a caminar amb ella.

—Però ella encara és viva —vaig dir, no sé si com una afirmació o com un prec.

Ell em va mirar. Per primera vegada de veres. Amb aquells ulls de calç grisa que semblaven veure les coses pel darrere, per dins.

—I tu també.

No vam dir res més. Però alguna cosa es va quedar entre nosaltres, suspesa, com una roba estesa en dia de vent que no saps si vol partir o quedar-se. A partir d'aquell dia, el metge venia cada tarda, puntual com la febre i més silenciós que la mort. No duia pressa, ni esperança, ni cap d'aquelles il·lusions modernes que els homes de ciutat es posen per corbata com qui es posa un crucifix al coll. Ell duia ulls d'haver vist massa cadàvers i poques redempcions, i una maleta petita on no hi havia remeis, sinó resignacions. Parlava poc, però quan parlava, jo li escoltava fins i tot la veu de sota la veu, aquella que només diuen els que ja han après a callar.

La nina, mentrestant, no acabava de morir ni de viure. S'aferrava a l'aire com un ocell amb les ales trencades, i jo li mullava el front amb una aigua que ja no beneïa res, li donava farinetes que es tornaven fang a la boca i li contava històries que em feien vergonya de tan dolces, perquè sabia que eren mentida i, malgrat això, les deia amb una devoció que no vaig tenir mai per cap Déu. I potser per

això, i no per cap altra cosa, la nina va començar a tornar. Primer els ulls, després una mà, un lleu moviment de llavis que no era somriure ni dolor, només una prova que encara no havia desertat del tot.

El meu pare seguia sense dir res. Es movia per la casa com un fantasma amb sabates. Només el vaig veure enrabiar-se una vegada, quan va trobar el metge assegut al banquet de la cuina amb la camisa oberta pel coll i les mans brutes d'haver netejat la nina. No va dir cap paraula, però va tancar la porta amb una fúria seca, com si hagués volgut trencar-nos la columna vertebral a tots dos d'un sol cop.

I jo, que ja començava a mirar aquell metge amb ulls d'aigua tèrbola, em vaig adonar que l'amor no sempre neix com una flor, sinó com una nafra. Que s'hi entra per la ferida. Que es reconeix pels silencis i per la manera com un home deixa la seva jaqueta sobre una taula bruta com si fos un mantell de missa. I vaig entendre que si aquell home hagués volgut, si m'hagués agafat pel canell amb la mateixa delicadesa amb què agafava el pols de la nina, jo hauria cedit sencera, com un camp segat.

Però no va fer-ho.

I així, entre cullerades de brou i mirades robades, se'ns va anar acabant l'estiu. I que Déu em perdoni si encara el duc clavat al clatell com un ferro roent, aquell estiu, perquè si hagués pogut triar entre la salvació i aquell foc que m'encenia les entranyes quan ell arribava amb la camisa oberta i els ulls cansats, jo hauria tornat a triar el foc.

La nina va sobreviure. Va trigar dies, setmanes. Va perdre el nom, la veu i part del món que havia conegut. Però va sobreviure. I quan va tornar a caminar, ho va fer com si el terra li cremés, com si no sabés del tot si li pertocava continuar o no. No parlava gaire. Somreia amb una comisura, dormia amb un ull mig obert.

Perquè la nina va sanar, però jo em vaig quedar malalta d'esperar-lo.

Dies, setmanes, la tardor sencera. Fins que les fulles dels ametllers van caure i el fred va entrar a casa com un hoste indecent que ningú no havia convidat.

Un vespre de novembre, quan la còlera ja havia començat a deixar el poble com deixen les bèsties les cases cremades (sense pressa, però amb fam d'haver-s'ho menjat tot), el vaig veure tornar. No venia per cap urgència. No hi havia ja cadàvers frescos ni febres noves. Només silenci, camps despullats i aquella mena de quietud que fa olor d'hivern i de culpa. Caminava amb el mateix posat de sempre, però amb els ulls un poc més baixos, com si sabés que havia de dir-me alguna cosa i encara no trobava les paraules.

Va seure a la cuina, damunt la cadira de boga que ja coneixia el seu pes. No va mirar el meu pare. Jo li vaig posar davant un plat de sopes, i ell no en va menjar. Em va agafar la mà, per primera vegada. No va fer-ho com qui estima, sinó com qui demana perdó per tot allò que encara no ha sabut donar.

—I no tornaré més —va dir, sense apartar la mirada del plat.

Vaig assentir, però per dins se'm va trencar alguna cosa. No era un adeu, era una condemna. I el pitjor va ser

que no li vaig demanar per què. Ni li vaig suplicar. Només vaig prémer els llavis perquè si els obria em sortiria tot el crit que el poble mai no m'havia deixat fer.

—Volia veure si ella vivia —va afegir.

—I viu —vaig dir.

—I tu?

No li vaig respondre.

Quan es va aixecar per partir, el vaig seguir fins al portal. El cel era negre com una llàgrima antiga. Em va besar el front. Un bes sec, cast, tan desesperadament cast que em va fer més mal que si m'hagués pres sencera.

—I el teu nom? —vaig preguntar, abans que girés la cantonada.

—Ramon —va dir, sense mirar enrere. I aquell nom em va quedar penjat dins com una espina petita.

Ara la nina dorm al meu costat. Ja no és nina. Té la veu fonda i la mirada quieta. Em diu mare, tot i que mai no li vaig mentir. Jo li vaig donar casa, no sang. I ella em va donar una vida que no sabia que encara volia viure.

A vegades, a l'hora baixa, quan el sol es pon darrere les oliveres i el poble s'omple d'aquella claror trista de final de missa, ella em demana per què mai no em vaig casar.

—Perquè jo vaig estimar un metge —li dic, sense parpellejar, com qui escup una espina que duia clavada des de fa anys.

—I ell a tu?

—Ell et va curar i a mi em va curar del fred, de la gana, del silenci. De viure com una bèstia ferida. Però no va estimar-me com en les novel·les. No em va florir cap jardí dins el pit. Només em va mirar com qui reconeix la fam en una altra fam. I això, filla meva, crema més que un adeu.

Ella no diu res. Em mira, però no pregunta. Se m'agafa la mà com si la mort li hagués dit que no quedava gaire. Jo l'hi deix estar. Tothom té dret a aferrar-se a un tros de pell abans de caure.

I així, amb els ossos quietos i l'ànima cansada, acaba el dia. Un sol que mor entre les branques com un infant malalt, i jo que penso (i em sé maleïda per pensar-ho) que potser no ens vam estimar bé, ni just, ni net. Però hi ha homes que et deixen un gest petit, un bes al front, i amb això en tens prou per resistir una vida sencera.

—Això, filla meva, encara que no ho entenguis, també és amor. Amor de guerra. D'aquell que no es diu. D'aquell que no perdona. ■

Recull d'imatges 2025-2026

2026

música

A SANTA CRISTINA

Obreria de Santa Cristina

Venda d'entrades a taquilla.
Anticipades: Museu del Mar
musicaasantacristina.cat

Hi haurà servei
de restauració

Davant Ermita / **Preu:** 25€

DIVENDRES 31 JULIOL · 22.30h

ELISENDA JULIÀ QUARTET

Interior Ermita / **Preu:** 15€

DIVENDRES 7 AGOST · 22.30h

TRIO BOREAS
Violoncel, piano, violí

Concerts d'estiu

Organitza:

Plaça del Pi / **Preu:** 25€

DIVENDRES 14 AGOST · 22.30h

ROGER PADRÓS

Plaça del Pi / **Preu:** 25€

DIVENDRES 21 AGOST · 22.30h

BARCELONA BIG BLUES BAND

Interior Ermita / **Preu:** 15€

DIVENDRES 28 AGOST · 22.30h

DANIEL LIGORIO
Piano

GRAU

calders
economistes · advocats · auditors · consulting
La teva gestoria de confiança a Lloret de Mar

9TEKnic
SEGURETAT-COMUNICACIONS

MUR D'ART S.L.
des de 1963

HOTEL
XAINE ParK
LLORET

EUROS
PROMOCIONS IMMOBILIARIES

esqueu
instal·lacions i projectes
Av. de Vidreros, 28 · Lloret de Mar · 972 37 15 12

PALLARÉS

CAN GUIDET
LLORET DE MAR

Sagalés

ROSAMAR HOTELS

L.A. BRAVA
Steak House

Albamar
APARTAMENTS

La Campana
CELLER · GRILL · MÚSICA EN VÍU
LLORET DE MAR
972 36 45 48

CLUB NÀUTIC CALA CANYELLES
LLORET DE MAR

FARMÀCIA
E FÀBREGAS
Avda. de Vidreros, 123
972 36 22 06
LLORET DE MAR

HOTELES GARBÍ

SOLIGUER
ALLER
ARQUITECTURA
C/ Cervantes, 18 1r - 17310 Lloret de Mar
972.366.308 - soliguer@oaso.cat

Rigat Hotel
Park & Spa & Beach
★ ★ ★ ★ ★

VIATGES
DAIA

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Lloret de Mar